

תקות מנחם

גיליון מס
168

יו"ל לקראת ש"פ שופטים ב' אלול
הי תהי שנת סגולות טובה

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי
הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אד"ש מלך המשיח, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם, להראות ולהוכיח הנראה לעני"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו, הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש. ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר קדושה - ב'

מחזור כ"ח שנה כ"ו

המשך סיום הלכות איסורי ביאה (ח"ב) והתחלת הלכות מאכלות אסורות
ביום שבת קודש פרשת שופטים ב' אלול - הי תהיה שנת סגולות טובה - שנת הקהל

איסורי ביאה - קשר פנימי לה'

א. בנוסף למה שכתבנו בגליון הקודם (מספר 167) הקשר של הלכות איסורי ביאה שהיא ההלכה הראשונה של ספר קדושה, למ"ש בפרשת ראה (שבשבת פרשת ראה התחילו הלכות אלו) "כי עם קדוש אתה לה' אלוקיך"¹, ולמ"ש בפרשת שופטים (שבשבת זו מסיימים את הלכות איסורי ביאה), שמתחילה בפסוק "שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך"²; שצריך האדם לתת שופטים ושוטרים ושערים בעצמו להגביל נגד היצר הרע³, וזה גם מתקשר לחודש אלול חודש התשובה וחשבון הנפש; יש עוד קשר בולט של הלכות אלו לחודש אלול;

עפ"י מה שכתבנו בסיום הלכות אלו במחזורים הקודמים, ונדפס בספרינו "תקות מנחם" ח"א וח"ב, וכן בגליונות שיצאו לאור על סיום הלכות אלה במחזורים הקודמים; ושם כתבנו שאפ"ל שיש ב"איסורי ביאה" גם רמז ומשמעות חיובית למעליותא;

"איסורי" - מלשון קשר כפירוש המלה "איסור" עפ"י חסידות ומובא בתניא בפ"ז: "מלשון קשור ואסור בידי החיצונים וכו" וכן בענייננו "איסורי ביאה" - "קשר" למעליותא לה' ולקדושה, וגם ביאה הוא ענין של קשר פנימי.

איסורי מזבח - קשר למזבח!

ב. באחד המחזורים הראשונים, ביום ב' אייר - יום ההולדת דאדמו"ר המהר"ש - "לכתחילה אריבער!"¹; סיימו את הלכות "איסורי מזבח", והדבר היה לי קצת מוקשה, שדוקא ביום של "לכתחילה אריבער", לומדים לא על קרבנות הרצויים, אלא על איסורי מזבח.

ועוד היה קצת מוקשה על שם הלכות "איסורי מזבח"; כי גם ההלכה הראשונה וגם ההלכה האחרונה מדברים לא באיסורי מזבח, אלא בקרבנות הרצויים למזבח; כמו שמתחיל שם הרמב"ם⁴: "מצות עשה להיות כל הקרבנות תמימין ומובחרין, שנאמר⁵ 'תמים יהיה לרצון וגו''", וגם בהלכה האחרונה⁶ כותב הרמב"ם שהקרבנות צריכים להיות מן היפה המשובח ביותר - ו"כל דבר שהוא לשם הא- ל הטוב שיהיה מן הנאה והטוב", ומביא הרמב"ם דוגמאות שונות איך שכל דברי הקדושה צריכים להיות "מן הנאה והיפה", ומסיים בפסוק "כל חלב להוי"⁷ היינו שגם בתחלת ההלכות וגם בסוף ההלכות מדבר הרמב"ם על הקרבנות הראויים והרצויים, המשובחים והמובחרים למזבח ולה', ובכל זאת נקראים כל ההלכות דוקא "איסורי מזבח"!
ובכלל, בהלכות אלו מדובר גם על הקרבנות הכשרים, וגם על אלו שאינם כשרים, ולכולם הוא קורא "איסורי מזבח"?

ואמרת אז לבאר ע"ד הצחות (עיי' בספרינו תקוות מנחם ח"א וח"ב בסיומים על הלכות אלה), ש"איסורי" - אפשר לפרש גם בפירוש למעליותא; מלשון "קשר"; ע"ד הפסוק "אסרו חג בעבותים עד קרנות המזבח"⁸ ומפרשים שהכוונה היא לקשור את הקרבן לקרנות המזבח (וכן "אסרו חג" - פירושו לקשור את היום הבא לחג⁹).

ועפ"י נפרש "איסורי מזבח" - (גם) אותם הקרבנות שהם הרצויים ומעולים למזבח. ועד"ז בענייננו נפרש "איסורי ביאה".

⁴ פ"א, ה"א.

⁵ אמור כב, כא.

⁶ פ"ש, ה"א.

⁷ ויקרא ג, טז.

⁸ תהלים קיח, כז.

⁹ סוכה מה, ב. וראה שו"ע או"ח סתפ"ט סעיף יז.

¹ יד, ב.

² טז, יח.

³ כפי השי"ך עה"ת, ריש פרשתנו הובא באוה"ת ע' תתכ"ב. וראה שיחת ש"פ שופטים ה'תנש"א. ועוד.

שורש "איסורי ביאה" - ייחודים עליונים

ג. והענין הנ"ל, ש"איסורי ביאה" מבטא את הקשר הפנימי של היהודים לה', יומתק עפ"י מ"ש בחסידות ("דרך מצוותיך" מצוות עריות), שהעריות ואיסורי ביאה בשרשם למעלה, באצילות, הם ייחודים עליונים וגבוהים ביותר, ובירידתן בהשתלשלות למטה, יכול להיות מזה יניקה לחיצונים, ולכן אסרה אותם התורה. והו הביאור בפנימיות הענינים שמוצאים אצל האבות שהיו לפני מתן תורה, נישואין שהיום אסורים, כמו יעקב אבינו שנשא ב' אחיות [והביאור ע"ז בפשוטו של מקרא עיין בלקו"ש] למרות ש"קיימו האבות כל התורה כולה עד שלא נתנה"¹⁰, וכן עמרם שנשא את דודתו, כי האבות היו בעולם האצילות ושם אלו ייחודים עליונים גבוהים ביותר, ולאחר מ"ת נאסרו, היות ויכול להשתלשל מזה כנ"ל השפעה שלילית.

ועפ"ז בעצם "איסורי ביאה" בשרשם, הם "קשר" נעלה ופנימי ביותר שזהו המשמעות הפנימית והרמוז במילים "איסורי ביאה", [ובפרט שבהלכות אלו מדובר לא רק על הביאות והנישואין האסורים אלא גם על הנישואין והאישות המותרים ולכל ההלכות קוראים **איסורי ביאה**.

אני לדודי - אהבה

ד. אפ"ל שזהו הקשר לחודש אלול שמרומז בר"ת¹¹ "אני לדודי ודודי לי"¹², שענינו האישות והאהבה בין הקב"ה ועם ישראל; "דודי" מלשון **אהבה** [וכמו שאומר אד"ש בשיחות ש"דודי", משמעותו וביטוי הוא בעיקר בענין **האהבה**, ומודגש ביותר בחודש אלול!] ואני לדודי ודודי לי, מורה על הקשר החזק שביניהם וכן "איסורי" כנ"ל הו"ע **הקשר**. ו"ביאה" הוא קשר של אהבה **פנימית ושלמה** להקב"ה, כמאמר חז"ל "ביאה במקצת אין שמה ביאה"¹³, [וכנ"ל שרומז על ייחודים עליונים ביותר], ו"ביאה" - אותיות "אהב" ענין האהבה של ישראל להקב"ה - "אני לדודי", ושל ה' לישראל - "דודי לי".

אב - אהבה

ה. ואפשר לומר שזהו גם הרמוז שלומדים הלכות אלה גם בסיום חודש אב; ו"אב" ר"ת "איסורי ביאה". וגם תוכנו ושרשו של חודש **אב**; מלשון **אהבה**, כמו שכתבנו בגליונות הקודמים שבזמן החורבן התגלתה קשר האישות והאהבה והרצון של הקב"ה לעם ישראל, שזהו משמעות המלה "אב" - מלשון רצון כמ"ש "אבה ה' אלוקיך"¹⁴. וגם שרש המלה **אהבה**; הוא מלשון **אב** ורצון, [וגם אותיות "בא", - מל' **ביאה**]. [ועיין מה שכתבנו בסיום על הלכות "אבל" שאפשר לומר שגם המלה "אבל" הוא מלשון **אב** ורצון; **אב** ל' כי בכל "אבל" ישנו רצון והשתוקקות ואהבה למי שמתאבלים עליו, ובהלכות אבל מדובר גם על שאר עניני הגמילות חסדים שבגופו הבאים מאהבת ישראל, כמו הכנסת אורחים וביקור חולים וכו'].

ו"אב" הוא הכנה לחודש אלול, וי"א ש"אב" ר"ת אלול בא; היינו שכבר חודש אב מכין קורא ומעורר, ומתכווננים לעבודה של אלול, שהיא התשובה והאהבה והדביקות לה' - "אני לדודי ודודי לי".

¹⁰ יומא כח, ב.

¹¹ אבודרהם סדר תפלת ר"ה, פע"ח שער ר"ה, פ"א. שעה"פ דהאר"ז עה"פ בשיר השירים ב"ח או"ח סתקפ"א ד"ה והעבירו. ועוד

¹² שיר השירים ו, ג.

¹³ חולין י, ב.

¹⁴ תצא כג, ו.

[ויש מפרשים בזה את הפתגם: "טוב ללכת אחרי האריה מללכת אחר **הבתולה**"¹⁵ (שמשמעותו הפשוטה שמתעמי צניעות, בשום אופן לא ללכת אחרי הבתולה, וצריך אפילו להסתכן וללכת אחר האריה). והפירוש החסידי בזה שחודש אב מזלו "אריה", וחודש אלול מזלו "בתולה", וטוב להתחיל את עבודת התשובה והאהבה וההתעוררות הקשורה באלול כבר מחודש אב מאשר לחכות ולהתחיל רק באלול.

בפרשת שופטים - בין דם לדם

ו. העירוני תמימים ואנ"ש:

בהלכות איסורי ביאה כותב הרמב"ם בפרטות ענין הנאמר בתחילת פרשת **שופטים**;

וכך כותב הרמב"ם בתחלת פרק י"א¹⁶ דאיסורי ביאה: "כל שאמרנו בנידה וזבה ויולדת - הוא דין תורה, וכמשפטים אלו היו עושין כשהיו בית-דין הגדול מצויין. והיו שם חכמים גדולים שמכירים הדמים, ואם נולד להם ספק בראיות או בימי נידה וזבה, יעלו לבית דין וישאלו, כמו שהבטיחה תורה עליהן, שנאמר בפרשת שופטים¹⁷: "כי יפלא ממך דבר למשפט בין דם לדם בין דין לדין; בין דם נידה לדם זבה", [ובהמשך נאמר: "וקמת ועלית אל המקום אשר יבחר ה' א"י בו": ובפסוק הבא¹⁸ נאמר: "ובאת אל הכהנים הלויים ואל השופט אשר יהיה בימים ההם, ודרשת והגידו לך את דבר המשפט"].

"תקו"ת חוט השני"¹⁹ - סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. איסורי ביאה קשר של אהבה לה' - וכן באלול אני לדודי ודודי לי.
- ב. אב - ר"ת - איסורי ביאה. ושורש - אהבה.
- ג. בפרשת שופטים "בין דם לדם" - נידה וזבה.

* * *

בעז"ה יום ו' עש"ק פרשת כי תצא חי אלול
הי' תהיה שנת סגולות טובה - שנת הקהל
סיום הלכות מאכלות אסורות
והתחלת הלכות שחיטה

אלול - קדושה וטהרה יתירה

א. אפשר לקשר את סיום הלכות מאכלות אסורות עם חודש אלול; בהלכה האחרונה המסיימת את הלכות מאכלות אסורות²⁰ כותב הרמב"ם: "וכל הנוהר בדברים אלו מביא קדושה וטהרה יתירה **לנפשו**. וממרק נפשו לשם הקב"ה שנאמר: 'והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני'²¹." היינו שבהלכות האחרונות לומדים להזהר לא רק מדברים

¹⁵ ראה גם בן המלך ל, צט. א 193

¹⁶ ה"א.

¹⁷ יז, ח.

¹⁸ פסוק ט'

¹⁹ יהושע ב, חי. ועיין ברש"י שפירוש "תקו"ת" - מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקו"ת מנחם" - להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשוה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקו"ת מנחם" ח"א).

²⁰ פי"ז, ה"ב.

²¹ שמיני יא, מד.

טוב לב משתה תמיד

ה. מספר ההלכה האחרונה של הלכות אלו – הלכות מאכלות אסורות, היא פרק י"ז (גימטריא טו"ב²⁶) הלכה ל"ב, שזהו ענין "טוב ל"ב". ואדי"ש מקשר את עבודת אלול עם האהבה שבלב²⁷: "כמרומז במילה לב (מקום משכן האהבה ד"דודי" (אהבה) – "לב האדם לאדם") [כמ"ש שם לפני"ז יוזה (ה"יאני לדודי" דוקא מביא אח"כ את ה"יודי ל"י, הקשר והאהבה דהקב"ה לבני"י, וכמ"ש²⁸: "כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם": עי"ז ש"לב האדם" התחתון משתוקק באהבה ל"אדם" העליון – "אני לדודי", ה"ז מביא אח"כ את ה"יודי ל"י ד"לב האדם" העליון ל"אדם" התחתון], שהוא ("לב") בגימטריא כ"ב בצירוף י, ויש לומר שזהו כנגד כ"ב אותיות התורה שמתגלים עי"י עשר כוחות נפשו של יהודי, שע"י נעשה ביחד – "לב" – ישראל אורייתא וקוב"ה כולא חד, שאז ישנה שלימות גילוי ההתאחדות ד"לב האדם לאדם", "אני לדודי ודודי לי". ובהערה שם כותב²⁹ "ולהעיר, שהמשל דמלך בשדה הוא בלקו"ת דף ל"ב, וכן אומר אדי"ש במאמר ד"ה "אני לדודי ודודי לי" ה"יתשמי" (הנדפס בשה"מ מלוקט ח"א)³⁰.

וכן כאן מספר ההלכה האחרונה שכ"ל קשורה לחודש אלול היא ל"ב, ובפרק י"ז שהוא טו"ב ל"ב.

ו. ויש לקשר זאת עם הכתוב "וטוב לב משתה תמיד"³¹ שמורה על ענין השמחה, שמורה שעבודת התשובה והאהבה של חודש אלול צריך לעשות מתוך שמחת הלב. ולהעיר מ"ש אדי"ש מה"מ שהפסוק טוב לב משתה תמיד נאמר במשלי פרק ט"ו, פסוק ט"ו – שהמספר ט"ו מורה על שלימות, כי ביום ט"ו "קיימא סיהרא באשלמותא"³², וכן זה נאמר ב"משלי שלמה"³³ "החכם מכל אדם"³⁴ משום ששלום ושלימות היה בימיו³⁵, והוא שבנה את בית המקדש הראשון, ובימיו היה "קיימא סיהרא באשלמותא", והוא היה דור ה"ט"ו מאברהם אבינו. ואומר אדי"ש מה"מ בלקו"ש³⁶ שענין ה"טוב לב משתה תמיד" שמורה על שלימות הלב בעבודת ה', כתוב ברמ"א בסיום השו"ע בהלכות פורים בקשר לפורים קטן, שסיום השו"ע – מורה על השלימות בעבודת ה'. ומביא אדי"ש מ"ש באחרונים³⁷ שזה מתקשר עם התחלת עבודת ה' שכתוב בתחלת השו"ע ברמ"א בהלכות השכמת הבוקר³⁸ המדבר ע"ד "שויתי הוי' לנגדי תמיד"³⁹, שזה קשור עם ה"שני תמידים" כסדרן⁴⁰, "שנים ליום תמיד"⁴¹ היינו ששלימות עבודת ה' בשמחה, קשורה ב"שיויתי ה' לנגדי תמיד".

האסורים ממש, אלא באלו שהזהירות מהם מביאה "קדושה וטהרה יתירה לנפשו וכו'", ומתאים לחודש אלול שהוא חודש התשובה, ובו ובעשרת ימי תשובה, נזהרים יהודים ביותר בעניני מאכלות וכשרות, ובמיוחד בעלי נפש, ובאופן של "לפנים משורת הדין" והידור, יותר מאשר באופן הרגיל בשאר ימי השנה כגון הזהירות מ"פת פלטר"²² וכדומה. ומתקשר גם ל"שופטים ושוטרים" תתן לך בכל שעריך", כנ"ל בסיום הקודם לתת מגבלות ליצה"ר בשערי גוף האדם, בפה שער האכילה.

"והתקדשתם והייתם קדושים"

ב. הרמב"ם מסיים עם הפסוק "והתקדשתם והייתם קדושים וגו'"; ששני ענינים אלו דומים לענין חודש אלול שהר"ת העיקרי שלו, וענינו "אני לדודי ודודי לי", שהוא ה"אתערותא דלתתא" – "אני לדודי", ו"אתערותא דלעילא" – "ודודי לי", ועד"ז הוא בפסוק "והתקדשתם והייתם קדושים", כמו שמביא רש"י עה"פ (מה"ספרא"): "והתקדשתם. קדשו את עצמכם למטה, והייתם קדושים. לפי שאני אקדש אתכם למעלה להעולם הבא; וזה ממש דומה ל"אני לדודי ודודי לי"; "אתערותא דלתתא" – מלמטה למעלה ו"אתערותא דלעילא" – מלמעלה למטה.

אתעדל"ע מעורר אתעדל"ת

ג. ואפשר להוסיף; שבמאמרי חודש אלול מבואר בלקו"ת שגם ל"אתערותא דלתתא", צריך קודם ה"אתערותא דלעילא", (כמ"ש בזהר: "רוח אייתי רוח ואמשך רוח"), שזה צריך להיות בהתחלה, וזה מביא שה"אתערותא דלעילא" יהיה בו דבר של קיימא, (וכן מבואר גם במאמר בלקו"ת דתחלת פרשת וספר ויקרא, ד"ה "אדם כי יקריב מכם"²³) וצריך להיות קודם ה"אתערותא דלעילא" שמעוררת את ה"אתערותא דלתתא", כי כל התעוררות מתחילה בנתינת כח מלמעלה. וענין זה מתבטא גם בענינו; כי לפני הנאמר "והתקדשתם והייתם קדושים" נאמר בפסוק "כי אני ה' אלוהיכם", ואומר ע"ז רש"י (מתחילת הספרא הנ"ל): "כשם שאני קדוש, ש"אני ה' אלוהיכם" כך "והתקדשתם" וכו', היינו כנ"ל שהכח ל"אתערותא דלתתא" בא מה"אתערותא דלעילא" [וזהו מה שרש"י אומר: "לפי שאני אקדש אתכם". וכן אח"כ סיום הפסוק: "כי קדוש אני" וכו'] ומלמטה ממאמרי החסידות שכן הוא חודש אלול.

איסור אכילת כלאי הכרם

ד. ביום ג' פרשת כי תצא, לומדים ברמב"ם ע"ד איסור אכילת והנית כלאי הכרם, בפרק י' ה"ו: "כלאי הכרם כיצד, מין ממינו תבואה או מיני ירקות שנזרעו עם הגפן וכו', שניהם אסורין באכילה ובהניה, שנאמר (בפרשת תצא²⁴): 'פן תקדש המלאה הזרע אשר תזרע ותבואת הכרם, כלומר פן תתרחק ותאסור שניהם' [ובחולין²⁵ דורשת הגמ' איסור האכילה וההנאה מכלאי הכרם מהמילה "תקדש" – "תוקד אש"']. ופסוק זה כתוב בפרשת כי תצא – בשלישי, ביום שלומדים הלכה זו ברמב"ם.

²⁶ תנחומא קרח יב. במדבר פ"ח, יז.

²⁷ שיחת ש"פ תבוא כ"א אלול היתש"א.

²⁸ משלי כז, יט.

²⁹ הערה 127

³⁰ ע"י תסח

³¹ משלי טו, טו.

³² זהר ח"א דק"י, א. ועוד

³³ א, א.

³⁴ מלכים-א ה, יט.

³⁵ ראה דברי הימים-א כב, ט. ועוד.

³⁶ חכ"ו – (גימט' הוי') שיחת פורים קטן ע' 210.

³⁷ ברכ"י הובא בשערי תשובה לשו"ע, וראה גם נמוקי או"ח.

³⁸ ס"א, סעיף א'.

³⁹ תהלים טז, ח.

⁴⁰ לי הברכ"י (ושערי תשובה) וראה נמוקי או"ח.

⁴¹ תצוה כט, לח.

²² שו"ע או"ח סתר"ג, ס"א.

²³ ויקרא א, ב.

²⁴ כב, ט.

²⁵ קטו, א.

שמחת אלול

ז. ויומתק הני"ל שבר"ת של אלול" מרומז ג"כ שעבודת אלול צריכה להיות בשמחה; כי אד"ש מביא⁴² הר"ת החמישי⁴³ הוא מהשירה: (להוי"ו) ויאמרו לאמר אשירה להוי"ו⁴⁴, ויאז ישירי, אומר רש"י (מהגמ' סנהדרין⁴⁵) שרומז לעת"ל ישיר חדש"י, היינו שהגאולה תבוא ע"י שמחה, והר"י הר"ת החמישי – אותיות משיחי (שמורה) על הגילוי שלמעלה מהטבע מסהשת"ל, ומשיח – אותיות שמח! כן תהיה לנו! מיד ממ"ש, נאו!

[ורואים במוחש שאד"ש מה"מ תבע שמחה מיוחדת באלול בקשר לנישואי הרביים; הרש"ב והרבי הקודם וייסוד ישיבת תומכי תמימים בליובאוויטש שע"ז אמר שצריך להיות שמחה באופן של [חאדאראם!]

"תקות" חוט השני²⁰ – סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. בחודש אלול – קדושה וטהרה יתירה – כסיום הל' מאכלות אסורות.
- ב. וזהו"ע שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך – זהירות בפה שער האכילה.
- ג. והתקדשתם והייתם קדושים – ממטה למעלה וממעלמ"ט – אני לדודי ודודי לי.
- ד. מספר ההלכה טוב לב (פי"ז הל' לב) – קשור לטוב לב משתה תמיד, וקשור בשויתי הוי' לנגדי תמיד – קשור לאלול.
- ה. עבודת אלול בשמחה.

ויתקיים בנו "והיה מחנך קדוש!" במלואו, "ואין פרץ ואין יוצאת ואין צוחה ברחובותינו! אשרי העם שככה לו אשרי העם שה' אלוקינו".

"אין זה ימים קשים!"

בער"ה אלול ה'תש"נ הבאתי והצגתי לפני אד"ש מה"מ ביום א' בחלוקת דולרים ל"שליחות מצוה לצדקה" [ודרך אגב: כדאי לדעת שכך קרא אד"ש למעמד חלוקת דולרים] את שר המשטרה דאז מר רוני מילוא [הדבר היה ביום א' בשבוע דפרשת "שופטים ושוטרים תתן לך"].

והוא אמר לרבי: "אנו זקוקים לברכתך במיוחד בימים קשים אלו! . . (או היה אחרי הפלישה של שליט עירק ימ"ש סאדאם חוסיין לכווית, והיתה בהלה ופחד נורא ממלחמה ומטילים.

וע"כ ענה לו אד"ש בניחותא: "אין זה ימים קשים!" אלו ימים שמתכוננים לחודש אלול, בו המלך בשדה ומקבל את כולם בספר פנים יפות, ומראה פנים שוחקות לכולם, וע"כ אין לפחד ולהבהל כלל!" ואלו היו דברי ההרגעה הראשונים של אד"ש מה"מ בקשר למצב דאז.

ובחודש טבת אח"ז, הצגתי לרבי את הנהלת "אל-על" בראשות המנכ"ל דארה"ב מר דוד שיחי' שיין, והוא אמר לרבי שאנשים מפחדים ומפסיקים לנסוע לארה"ק, והרבי ענה להם: "אני עושה כל אשר ביכולתי ומבקש לפרסם שהמקום הכי בטוח בעולם זה ארץ ישראל, כי שם הר-הבית ומקום המקדש, ולכן שיפרסמו שאנשים ימשיכו לטוס לארץ".

וכך לאחר זמן גם אמר אד"ש לקונסול התיירות של ישראל בני. ג. מר רפי פרבר שבא עם אשתו, וגם התאונן שאנשים הפסיקו ומפחדים ליסוע, ואמר לו אד"ש כנ"ל, והוסיף: "אתה תפרסם בין הגברים, ואשתך תפרסם בין הנשים!".

פנים שוחקות!

כל פעם שאד"ש מה"מ אמר המשל של האדמו"ר בליקו"ת על חודש אלול דמלך בשדה "שמקבל את כולם בספר פנים יפות, ומראה פנים שוחקות לכולם", אמר "שוחקות" (ב"ש"ן ימנית")!
ואולי הביאור א' כי לא רצה להגיד שי"ן (שמאלית) אלא להדגיש את הימין והחסד וההשפעה.

ב' אולי קשור עם מ"ש בגמרא בקשר לרקיע ה"שחקים": "שמשים שוחקים מן לצדיקים". היינו שהמון וההשפעה באה ע"י שחיקה וטחינה, כי לא יכולים לקבל בחתיכה גדולה, שלא יהיה "שבירת הכלים", (כמו הגשם שבא בטיפות) וע"כ יכולים לקבל שפע מזון וחסד וכל הברכות, לכתיבה וחתומה טובה! לשנה טובה ומתוקה!

לזכות

הת' שלום אליהו שיחי'

ליום ה"בר מצווה" כ"ז מנחם-אב

היה תהא שנת סגולות טובה

שיגדל לחי"ל בצבא הרבי מלך המשיח שיל"ו ויהיה חסיד ירא-שמים ולמדן וילך מחי"ל אל חי"ל בתורה ומצוות וירו ווריו ממנו נחת יהודי חסידותי מתוך הצלחה בגשמיות וברוחניות, הרבה בריאות אושר ושמחה תמיד כל הימים, ויזכו לראות קבלת פני משיח צדקנו מי"ד ממ"ש נאו!

נדפס ע"י הוריו

הרה"ת אמיתי וזוגתו פייגא שרה שיחיו ימיני

(דברים שנאמרו בסעודת סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

הצילו!! עצרו המגפה!

בהלכות "איסורי ביאה" לומדים בסופן (בפרק כ"ב) על איסור יחוד וגודל חשיבות הצניעות ובהלכה כ' כותב: "ויזהר מן היחוד שהוא הגורם הגדול. גדולי החכמים היו אומרים לתלמידיהם⁴⁶, היזהרו בי מפני בתי, היזהרו בי מפני כלתי, כדי ללמד תלמידיהם שלא יתיישבו בדבר זה, ויתרחקו מן היחוד".

וכבר כתבנו בגליון הקודם (167) שבפרשת תצא שמתחילים לקרוא ומתברך מש"פ שופטים נאמר ע"ד גודל ענין הצניעות והקדושה, וזה מאוד נוגע לשלמות וביטחון ארץ ישראל והשכונה, כמ"ש: "ונשמרת מכל דבר רע, כי הוי' אלוקך מתהלך בקרב מחנך להצילך ולתת אויבך לפניך! והיה מחנך קדוש, ולא יראה בך ערות דבר ושב מאחרך!"

וע"כ כל אחד ואחת מחייבים לעשות כל מה שביכולתם ויותר מזה, במסירות נפש, להביא את מצב הצניעות לרמה ולהידור הרצוי.

ואנו מעתירים בכל לשון של בקשה ותביעה שהחוב במיוחד על כל הרבנים ובפרט על רבני חב"ד ובמיוחד על רבני הבי"ד של שכונת קראון-הייטס. אנא ואנא! תתאחדו יחד ותתגייסו בכל כוחותיכם ויותר מזה, לתקן כל פריצות, כי הדבר כבר לא בבחינת מחלה רעה, אלא מגיפה חמורה המתפשטת, וע"כ עליכם לקרוא לאסיפת חירום של כל אנ"ש ולתקן תקנות הכי דרסטיות, ובעז"ה עם הסברה הראויה, נשפיע ונשפר המצב [כי ב"ה אין כאן מלחמה בכוונה, אלא רק חוסר מודעות].

⁴² ספח"ש היתשמי"ט שי"פ ראה עי' 652 העי' 7.

⁴³ שו"ע הארז"ל ר"ח אלול ופע"ח שם.

⁴⁴ טו, א. [וכנ"ל טו - מורה על שלמות דלעת"ל]

⁴⁵ צא, ב.

⁴⁶ קידושין פ"א, ב.